

Fitxa tècnica

Guió Behrouz Gharib Pour **Fotografia** Keyvan Motamedi **Interpretació** Payam Ahmadiania, Ehsan Amani, Radin Bagheri, Shahrokh Forutanian, Hengameh Ghaziani **Durada** 86 min **Gènere** Ficció **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

El pare de l'Orduckly, que treballa a l'estació de tren de Tabriz, es veu obligat a traslladar-se a Teheran perquè la seva dona pateix una malaltia terminal. Un cop a Teheran, matrícula el seu intel·ligent fill en una important escola sense tenir en compte les tràgiques conseqüències a què haurà de fer front a causa del seu nom. La pel·lícula retrata un patiment compartit per centenars d'iranians: l'opressió, la manca de seguretat, la superficialitat, la insatisfacció i moltes altres coses similars. (asianfilmfestival.barcelona)

Crítica

Una mirada inexorable i punyent a la infantesa

Aquesta pel·lícula d'origen iranià gira al voltant d'un nen que és assetjat a l'escola pel seu nom al Teheran de 1967

Inspirada en les obres de Jean Vigo i François Truffaut i en les seves odes a una infantesa turbulenta, *Orduckly* (*Ordakli*) barreja les fantasies i els somnis d'un nen amb la freda realitat de créixer a Teheran sota el mandat del xa. L'escriptor i director Behrouz Gharib Pour, reconegut com el fundador de la nova òpera i el teatre de marionetes a l'Iran, impregna la seva primera pel·lícula d'una sensibilitat poc usual i una atmosfera iraniana molt característica. Fou coguionista al clàssic d'Amir Naderi de 1984 *The Runner*, un drama explicat des de la mirada d'un nen, on la seva profunda comprensió de la infantesa il·lumina l'aspra percepció d'un món llòbrec desaparegut.

La narració és antiquada i magistral alhora i, si bé el film té una cadència força lenta, podria ser un bon candidat per a molts festivals. Ha estat molt elogiat pel públic a l'EFM de Berlín.

Filmada quasi íntegrament en un idíl·lic blanc i negre, i amb fragments en color reservats únicament per a un nombre reduït de *flashbacks* al poble del jove protagonista, probablement atraurà més al públic adult que a l'infantil, a qui costarà més mostrar empatia amb estudiants de cap rapat i amb la disciplina fèrria d'un professorat sàdic i despietat. No obstant això, la pel·lícula té moltes coses a oferir als espectadors més joves, com ara les trapperies d'un grup d'amics força entremaliats i el policia que els persegueix per tot el veïnat. El decorat auster, les imatges en blanc i negre i una tendència notable a les escenes d'una sola presa confereixen a la història l'exòtica fascinació d'una pel·lícula silenciosa (tot i la presència de diàleg).

L'estimada mare del Bayram Orduckly pateix una greu malaltia respiratòria i el pare l'ha portat a Teheran des del seu poble, a l'Azerbaidjan, en un intent desesperat per salvar-la. Quan el petit Bayram arriba a l'escola Hedeyat Exemplary School, esdevé, per una banda, el millor alumne de la classe i, per l'altra, la riota dels seus companys de classe i professors que, acarnissadament, es burlen del seu cognom, que vol dir "ànec". És un cognom molt comú al seu poble però es converteix en la font de cruels burles per part dels assetjadors de la classe.

El principal turment del Bayram és l'Azizi, el líder d'una colla de busca-raons que es dediquen a maltractar cadells de gos i a pujar als fanals per treure'n les bombetes. Perseguit pels carrers per un policia local *chaplinesc*, amb bigoti i bastó, l'Azizi s'amaga a la casa on conviu amb un pare poc afectuós i una madrastra embarassada que el vol al carrer. Induït per ella, el pare el fa fora de casa un matí, abans de començar l'escola, i gairebé l'ofega en una pila d'aigua.

L'Azizi aconsegueix evitar una segona batussa del director perquè l'escola es prepara per celebrar l'ascens del xa al títol autoimposat de "Rei de reis", el 26 d'octubre de 1967, i el noi s'encarregarà de jugar un paper molt important en una exhibició atlètica davant del monarca: escalarà fins a dalt d'una piràmide humana de nois i mostrarà un retrat seu. Aquest moment decisiu es presenta com una seqüència de fantasia on l'Azizi, desafiant, flota a l'aire

davant d'un Bayram meravellat.

Potser Hedayat sigui una escola "exemplar", però ni el director ni el professorat són retratats precisament com a treballadors socials. Molts d'ells són tan estúpids i tenen tants prejudicis com els seus alumnes, i alguns són els instigadors de les burles sobre el nom del Bayram. Hi trobem, però, un nombre reduït d'adults que sembla que contraresten tota aquesta ignorància. El pare del Bayram, principalment, és un home honest que recorda l'heroi desesperat d'*El lladre de bicicletes*, de De Sica (fins i tot, va amb bicicleta). Tot i que no només pateix per la seva situació de pobresa sinó que també ho fa per la seva dona malalta, l'amor pel seu fill aporta un bri de llum als seus dies més foscos.

El Bayram apareix gairebé sempre en pla llarg, amb el cap cot. La percepció més exhaustiva de la seva psicologia la trobem als seus somnis i malsons, representats pel director de fotografia Keyvan Motamedi com un alegre festival de colors típic del seu poble d'origen, i com l'ombra sinistra i la penombra dels inhòspits edificis públics de Teheran. Els plans zenitals suggereixen la contemplació divina dels drames esdevinguts tant a l'escola com a l'hospital.

El treball tècnic juga un paper determinant en la creació d'una atmosfera única a la pel·lícula; des d'escenaris estèrils, gairebé teatrals, fins a la imperfecta confecció dels uniformes dels estudiants. Pel que fa a la música de l'Amir Behzad, és punyent i subtil, però plena de melodies ètniques a les captivadores escenes de la vila.

Deborah Young - www.hollywoodreporter.com/

"Orduckly": premis i seleccions principals

Fajr Film Festival 2018

Behrouz Gharib Pour

Filmografia com a director

2018 *Orduckly*

1997 *Binavayan* (minisèrie de TV) (1997-1998)

Biografia

Nascut el 1950 a Sanandaj, **Behrouz Gharib Pour** és guionista, director d'escena i cinema. També és mestre de titelles. Garib Pour és llicenciat per la Universitat de Belles Arts. *Orduckly* és el seu primer llargmetratge.

Va estudiar teatre a la Universitat de Teheran i a l'Acadèmia d'Arts Dramàtiques de Roma (Silvio D'Amico). Va fundar centres de teatre de titelles de Teheran i Esfahan i va transformar l'escorxador de Teheran en el més gran centre cultural de l'Iran. Ha experimentat la redacció i la direcció en camps com el teatre, el teatre de titelles, el cinema, les pel·lícules documentals i la televisió.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

